2021-90-RE

Causa 2021-90-RE
(Obiols Obiols c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 561-2021. Recurs d'empara

Sentència del 14 de febrer del 2022

BOPA núm. 25, del 23 de febrer del 2022

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, l'11 de novembre del 2021, per la representació processal de la Sra. Jèssica Obiols Obiols, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 28 d'abril del 2021, dictada pel Tribunal de Corts, i, contra la sentència del 22 d'octubre del 2021, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la presumpció d'innocència, a una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut, a un tribunal imparcial i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i tots ells en relació amb els principis de seguretat jurídica i d'interdicció de tota arbitrarietat, el principi d'igualtat i el principi de tipicitat, reconeguts respectivament als articles 3.2, 6 i 9.4 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la sentència de la Sala Penal impugnada i que es procedeixi a la reposició de la recurrent en la plenitud dels seus drets mitjançant l'adopció de les mesures necessàries a aquest efecte, proposant amb caràcter principal la declaració que l'actuació de la recurrent no és delictiva, i, per tant, absolent-la, i, subsidiàriament, el retorn de la causa davant la Sala Penal per tal que aquesta dicti una nova resolució en què no es vulnerin els drets fonamentals de la recurrent i es declari la seva absolució. Així mateix demana l'admissió a tràmit de la causa amb efectes suspensius, atès que la recurrent ja està complint la pena imposada, veient-se no només ella afectada, sinó també els seus clients;

Vista la Constitució, especialment els articles 3.2, 6, 9.4, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 22 de novembre del 2021 que va admetre a tràmit, amb efectes suspensius, aquesta causa;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 13 de desembre del 2021, pel Ministeri Fiscal;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 28 d'abril del 2021, el Tribunal de Corts va dictar una sentència mitjançant la qual condemnava la Sra. Jèssica Obiols Obiols com a autora d'un delicte menor de deslleialtat professional, per haver representat la part adversa d'un antic client en el mateix procediment que els oposava, a la pena d'1 mes d'arrest nocturn condicional, amb un termini de suspensió de la condemna per un període de 2 anys, i a 18 mesos d'inhabilitació professional per a l'exercici de l'advocacia.

1.2. La representació processal de la Sra. Jèssica Obiols Obiols va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència, i, el 22 d'octubre del 2021, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què estimava parcialment aquest recurs i reformava la sentència del Tribunal de Corts en el sentit de condemnar la recurrent com a autora d'un delicte de deslleialtat professional a la pena de 15 dies d'arrest condicional amb un termini de suspensió de la condemna per un període de 2 anys, i a 2 mesos d'inhabilitació professional per a l'exercici de l'advocacia.

1.3. L'11 de novembre del 2021, la representació processal de la Sra. Jèssica Obiols Obiols va interposar un recurs d'empara contra les resolucions que s'acaben de ressenyar, per una presumpta vulneració dels drets a la presumpció d'innocència, a una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut, a un tribunal imparcial i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i tots ells en relació amb els principis de seguretat jurídica i d'interdicció de tota arbitrarietat, el principi d'igualtat i el principi de tipicitat, reconeguts respectivament als articles 3.2, 6 i 9.4 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació de la recurrent

- La recurrent en empara considera que la sentència del Tribunal de Corts del 28 d'abril del 2021 i la de la Sala Penal del 22 d'octubre del 2021 vulneren els seus drets a la presumpció d'innocència, a una resolució fonamentada en Dret, a un procés degut, a un tribunal imparcial i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, tots ells en relació amb els principis de seguretat jurídica i d'interdicció de tota arbitrarietat (article 3.2 de la Constitució), amb el principi d'igualtat (article 6.2 de la Constitució) i amb el de tipicitat (article 9.4 de la Constitució).

- Entén que el delicte de deslleialtat professional és atípic en la seva comissió imprudent (articles 13 i 426.1 del Codi penal). Assenyala que les autoritats (dos batlles i el fiscal general) que no van incoar diligències i van refusar les denúncies presentades pel seu antic client contra ella, van fer-li confiar

legítimament que la seva actuació no era delictiva, per tant, s'ha vulnerat el principi de seguretat jurídica i aquest fet justifica que la comissió del referit delicte només pugui ser imprudent o negligent i no dolós.

- Afegeix que la Sala Penal no s'ha pronunciat sobre la seva imprudència i que aquesta manca de pronunciament infringeix el dret a obtenir una resolució fonamentada en Dret.

- Quant a la prova il·lícita, afirma que el Ministeri Fiscal ha obtingut de forma il·legal el procediment civil, tot vulnerant el dret a la intimitat i que les referències a la Llei del Ministeri Fiscal, que no és qualificada, no tenen el rang, ni la qualitat que precisa l'article 39.1 de la Constitució. En tractar-se d'una prova que vulnera els drets i les llibertats aquesta no ha de produir cap efecte probatori.

- Sobre la prova testifical, exposa que els autes del 10 de juny del 2020 i del 9 de setembre del mateix any van denegar-la en relació amb els membres del Consell Superior de la Justícia, del Ministeri Fiscal, de la batlle i del secretari de la causa civil. Indica que es tracta d'una actuació corporativista de l'Administració de Justícia per impedir que declarin com a testimonis persones que van tenir un coneixement directe dels fets. Aquesta negativa a la pràctica d'aquesta prova va tenir l'empara del Col·legi d'Advocats d'Andorra. No obstant això, considera que no són proves extemporànies, ni mancades d'interès, ni impertinents.

- Addueix un tracte discriminatori envers seu, ja que no es mereix ni una sanció disciplinària. Esmenta com en un cas en què es va interposar una querella criminal contra un lletrat pel delicte de deslleialtat professional, el Tribunal de Corts va entendre que un assessorament extrajudicial no és el mateix afer, als efectes del tipus delictiu, quan la matèria esdevé objecte d'un procés judicial. En un altre supòsit, en el qual el lletrat va representar els interessos de la societat i del soci majoritari contra el minoritari només va rebre una sanció disciplinària i no penal.

- Afegeix que ella va actuar en encàrrecs diferents i que per insistir en l'execució de la sentència no va emprar cap informació revelada pel seu antic client. El principi de subsidiarietat penal exigeix utilitzar altres mitjans menys gravosos i en no fer-ho s'han infringit de nou els principis de seguretat jurídica i d'interdicció d'arbitrarietat, el principi d'igualtat i el principi de tipicitat, alhora que es vulnera la presumpció d'innocència per tal com s'ha establert una interpretació contrària a la jurisprudència precedent i contrària a les normes disciplinàries de la professió, ja que la seva actuació està autoritzada.

- Per aquests motius, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la sentència de la Sala Penal impugnada i que es procedeixi a la seva reposició en la plenitud dels seus drets mitjançant l'adopció de les mesures necessàries de la manera expressada en l'encapçalament.

2.2. Argumentació de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia

- La Sala Penal, en la seva sentència del 22 d'octubre del 2021, confirma la sentència del Tribunal de Corts del 28 d'abril del 2021, i analitza, en primer terme, els motius referents a la denegació de la pràctica de proves i a la incorporació del procés civil a les diligències d'investigació del Ministeri Fiscal.

- Assenyala que les declaracions testificals dels membres del Consell Superior de la Justícia, de l'ex-secretària d'aquest, del fiscal general, de la batlle encarregada del procediment civil i del seu

secretari judicial va ser declarades innecessàries pels autes del 30 d'abril del 2019 i del 9 de setembre del 2020.

No obstant això, mitjançant una providència de l'11 de gener del 2021, el Tribunal de Corts va requerir al lletrat defensor de la recurrent que en un termini de 10 dies especifiqués l'interès de la pràctica de la referida prova testifical. Davant el silenci del lletrat, la prova es va declarar impertinent, perquè les persones en qüestió no van tenir coneixement directe dels fets i el lletrat no va aportar cap informació al requeriment. Només la va aportar a la vista oral, alhora que l'eventual instrumentalització del procés penal, no influeix en la determinació dels elements constitutius del delicte. I aquesta mateixa Sala Penal, mitjançant l'aute del 26 de juliol del 2021, va denegar de nou la prova proposada, perquè la defensa no havia exposat la seva necessitat i la seva motivació en temps oportú i perquè en definitiva la considerava innecessària.

Quant a la il·licitud de la prova, aquesta ja va ser resolta pels autes del 9 de novembre del 2020 i del 26 de gener del 2021. El Ministeri Fiscal disposa de potestats d'investigació conferides per la seva Llei reguladora; entre les quals, es troba la incorporació d'un procediment judicial a unes diligències d'investigació, sense que pugui afectar a la intimitat de la lletrada que no era part en el procediment.

- La Sala Penal entén que els elements constitutius del delicte de deslleialtat professional, establert a l'article 426 del Codi penal, es compleixen, tot exposant la interpretació que s'ha de donar al terme "*afer*" i al mot "*successiva*".

- Afegeix que la desestimació per part de la batlle encarregada del procés civil de les peticions de l'antic client de la recurrent, no té relació amb la constitució de la infracció penal, i afegeix que no s'ha d'aplicar la normativa deontològica, sinó el Codi penal.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal defensa la desestimació del recurs per manca de vulneració del dret a la jurisdicció de l'article 10 de la Constitució.

- En primer terme, l'al·legació que consisteix en considerar que l'actuació de la recurrent no pot ser considerada dolosa, sinó negligent, suposa convertir el Tribunal Constitucional en una tercera instància per valorar l'element subjectiu del tipus penal. Per tal com no es tracta d'una valoració i d'una interpretació absurda, no raonable o il·lògica, el motiu no conté el necessari contingut constitucional. Afegeix que implícitament s'ha refusat la negligència, ja que els fets relatats demostren l'actuació dolosa de la recurrent, la qual coneixia perfectament les al·legacions del seu antic client.

- Les potestats d'investigació d'aquest Ministeri Fiscal (articles 3.1, 4.2 i 4.4 de la Llei del Ministeri Fiscal) possibiliten la incorporació de qualsevol procediment judicial a unes diligències d'investigació que no afecten el dret a la intimitat de les persones afectades pel procediment civil, alhora que el propi antic client va ser aquell que va denunciar l'actuació de la lletrada al Consell Superior de la Justícia i aquest ho va trametre a aquest Ministeri Fiscal.

- Respecte de la denegació de la pràctica de la prova testifical, el Tribunal de Corts i la Sala Penal van valorar de manera extensa i raonada els motius d'aquesta denegació. En efecte, la prova testifical demanada no era pertinent, ni necessària per jutjar els fets d'autes i determinar si eren o no eren típics. L'interès de la prova -segons la defensa- no es va conèixer fins a la vista oral.

- En relació amb el tracte discriminatori patit per la recurrent, aquest principi no és valorable ni en dret penal ni en dret sancionador, atès que allò que s'ha de valorar és si el fet és típic o no, en lloc d'efectuar una comparació amb altres supòsits, sense que pugui existir concurs de lleis o de normes amb les deontològiques, ja que les finalitats són diferents.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. El primer dels motius de la recurrent consisteix en defensar l'atipicitat de la seva conducta, perquè, segons el seu criteri, la comissió del delicte de deslleialtat professional només pot ser dolosa i no negligent, i afegeix que la Sala Penal no s'hauria pronunciat sobre aquest aspecte.

Aquest motiu del recurs, fonamentat en la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret (article 10 de la Constitució) i del principi de seguretat jurídica (article 3.2 de la Constitució), derivat aquest darrer de la confiança en les autoritats que no van incoar cap tipus de procés penal, no pot ser acollit.

És reiterada jurisprudència d'aquest Tribunal que els principis continguts en l'article 3.2 de la Constitució -com ho és el de seguretat jurídica- no poden per si sols integrar un motiu del recurs d'empara, sinó que han d'aposar-se a una infracció d'un dret fonamental, com pot ser en aquest cas el dret a la jurisdicció.

Des d'aquesta òptica, també és un cànon de constitucionalitat reiterat que l'aplicació i la interpretació de l'ordenament jurídic –en aquest cas penal- corresponen a la jurisdicció ordinària, excepte que aquestes puguin ser considerades absurdes, inversemblants, no raonables o il·lògiques; extrems que poden justificar un recurs d'empara i ser analitzats pel Tribunal Constitucional.

3.3. El Tribunal de Corts i la Sala Penal han qualificat els fets i els han subsumit dins del delicte de deslleialtat professional, establert a l'article 426.1 del Codi penal. La qualificació realitzada, en la qual s'han examinat separadament els elements del tipus penal; en concret la interpretació dels mots "*successiva*" i "*afer*", i l'actuació de la recurrent com a lletrada de la part defenent (una societat i el seu administrador) en una demanda presentada per una comunitat de propietaris per la reclamació de quantitat i d'embargament preventiu, i, posteriorment, com a lletrada de la part demandant, la comunitat de propietaris esmentada, en fase d'execució de la sentència que condemnava la part defenent, antic client seu.

Ara la recurrent pretén que aquest Tribunal Constitucional torni a examinar els elements del tipus i, en particular, sosté que el fet seria atípic, perquè el tipus penal només admet la realització dolosa, alhora que manifesta que aquesta al·legació no hauria estat analitzada per la Sala Penal, la qual cosa vulneraria el dret a una decisió fonamentada en Dret.

L'apreciació dels fets i la interpretació de l'ordenament jurídico-penal, segons les quals s'entén que la recurrent ha comés el tipus penal de l'article 426.1 del Codi penal, no es pot considerar no raonable,

arbitrària o contrària a la lògica, ja que com s'ha exposat, tant el Tribunal de Corts, en primera instància, com la Sala Penal, en segona instància, han analitzat detingudament els diferents elements del tipus penal i han conclòs que aquests estan reunits.

3.4. Pel que fa a la manca de pronunciament sobre l'atipicitat de la conducta de la recurrent, en tractar-se, segons el seu parer, d'una comissió imprudent del delicte, tampoc es pot entendre que es tracti d'una incongruència per omissió que vulnera el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, perquè la doctrina reiterada d'aquest Tribunal Constitucional estableix que (veg. les causes 2021-70-RE, 2019-16-RE, 2018-67-RE i 2016-12-RE, entre d'altres) la congruència exigeix una correlació entre les pretensions de les parts i allò que es decideix en la resolució judicial, i alhora exposa que el deure de congruència no requereix un pronunciament sobre tots i cadascun dels arguments emprats per les parts. I s'ha d'afegir que la desestimació pot ser tàcita quan els arguments que recull la resolució judicial són incompatibles amb els de la part vençuda.

En aquest sentit, l'apreciació per part del Tribunal de Corts i de la Sala Penal, que conclou en la concurrència dels elements del tipus penal establert a l'article 426.1 del Codi penal, descarta la comissió imprudent –i la defensada atipicitat de la conducta de la recurrent- i significa una desestimació implícita dels arguments d'aquesta.

3.5. En el següent motiu del recurs d'empara, la recurrent afirma que el Ministeri Fiscal ha obtingut de forma il·legal la documentació del procés civil, tot vulnerant el seu dret a la intimitat i que les referències a la Llei del Ministeri Fiscal, que no és una llei qualificada, no tenen el rang ni la qualitat que precisa l'article 39.1 de la Constitució. En tractar-se d'una prova que, segons el seu parer, vulnera els drets i les llibertats, cal considerar que no pot produir cap efecte probatori.

L'article 39.1 de la Constitució disposa que "*Els drets i llibertats reconeguts en els capítols III i IV del present Títol vinculen immediatament els poders públics a títol de dret directament aplicable. El seu contingut no pot ésser limitat per la llei i és protegit pels Tribunals*".

En aquest cas, s'argumenta que la prova obtinguda pel Ministeri Fiscal vulnera el dret a la intimitat de la recurrent (pàg. 6 de l'escrit del recurs) i, per tant, aquesta seria il·lícita perquè no compta amb el corresponent manament judicial.

3.6. El dret a la intimitat de la recurrent, com a lletrada, no es pot considerar vulnerat per la incorporació d'un procediment civil a unes diligències d'investigació del Ministeri Fiscal, perquè el procediment s'incorpora derivat de la tramesa de la denúncia que l'antic client interposa davant del Consell Superior de la Justícia i, a més, perquè aquesta persona és part en el procediment civil que s'uneix, mentre que la seva lletrada actuava en aquesta condició sense ser-ne part.

Consegüentment, com que no és necessita cap aute motivat perquè el dret a la intimitat de la recurrent no està afectat, el Ministeri Fiscal pot, a l'empara de les competències que li atribueix la seva llei reguladora (articles 3.1, 4.2 i 4.4 de la Llei del Ministeri Fiscal), en el marc d'unes diligències d'investigació, incorporar la còpia d'un procediment civil, com així li permet la facultat de "*demanar la cooperació de les autoritats i els organismes oficials, dels seus funcionaris i els agents, que ha de ser prestada, dins dels límits legals, i sense excusa ni dilació*".

3.7. Respecte de la denegació de la prova proposada, consistent en la declaració testifical dels membres del Consell Superior de la Justícia, de la seva anterior secretària general, del fiscal general, de la batlle i del seu secretari judicial, que integra també un dels motius del recurs d'empara s'ha d'exposar el següent: el cànon de constitucionalitat d'aquest Tribunal en relació amb la

denegació de la prova consisteix en exigir a l'òrgan judicial que expliciti els arguments pels quals refusa la prova i que aquesta fonamentació no sigui merament formal o esquelètica, sinó que exposi les raons per les quals la prova no és necessària o útil per a la causa i que aquest raonament no esdevingui contrari a la raó o a la lògica.

3.8. Si s'examinen les actuacions i es parteix del fet que la prova sol·licitada ha de ser útil i necessària en relació amb els fets que configuren l'eventual tipus delictiu establert a l'article 426.1 del Codi penal i no a altres finalitats, la denegació de la prova, en reiterades ocasions, pel Tribunal de Corts i per la Sala Penal esdevé ajustada a l'ordenament jurídic i la seva motivació és raonable, coherent i lògica.

En efecte, el Tribunal de Corts va argumentar que la prova testifical s'havia de sol·licitar prèviament a la vista oral (article 136 del Codi de procediment penal) i que, excepcionalment, es podien demanar a l'inici del judici oral quan no s'haguessin pogut proposar amb anterioritat (article 133 del mateix Codi). I no va ser fins a la vista oral que el lletrat de la recurrent va manifestar l'interès de la prova practicada, consistent en què el Consell Superior de la Justícia estaria emprant el procediment penal per impedir a la recurrent el seu accés a la judicatura.

La prova referida va ser denegada mitjançant els autes del 30 d'abril del 2019 i del 9 de setembre del 2020 per tal com es va considerar innecessària. No obstant això, per assegurar la necessitat de la prova proposada el Tribunal de Corts va demanar, per providència de l'11 de gener del 2021, que s'explicités l'interès en dur a terme aquesta prova. Atès que no es va presentar cap contesta ni explicació, el 25 de gener del 2021, el Tribunal de Corts va dictar un aute mitjançant el qual refusava la prova esmentada.

La Sala Penal, a l'igual que el Tribunal de Corts, exposen que no van conèixer la motivació i l'interès de la prova fins a la vista oral, de manera que adequadament la van declarar extemporània en aquell moment. D'altra banda, ambdós tribunals van argumentar que l'eventual "*instrumentalització*" del procés penal no influeix en el tribunal jutjador, ja que aquest ha d'examinar la concurrència dels elements constitutius del delicte i, per tant, la comissió o no del tipus penal.

Mitjançant un aute del 26 de juliol del 2021 la Sala Penal mateixa també va denegar la prova, per tal com la defensa no havia exposat en temps oportú ni la necessitat ni la motivació de la prova.

3.9. L'argumentació emprada per ambdós tribunals per denegar la prova sol·licitada ha de qualificar-se de lògica i de raonable, atès que es va considerar com a no necessària perquè els testimonis proposats no tenien coneixement directe dels fets que es jutjaven, sense que la defensa aportés informació respecte de la rellevància d'aquesta prova. I, posteriorment a la vista oral, quan s'evidencia la motivació de la defensa per proposar-la, ressurt que la pretensió ja és extemporània i, a més, els arguments facilitats no justifiquen la pràctica de la prova demanada.

De conformitat amb les consideracions anteriors, el refús de la prova s'ajusta al cànon de constitucionalitat i no existeix cap vulneració dels drets fonamentals de la recurrent.

3.10. En darrer terme, la recurrent addueix un tracte discriminatori, ja que, segons el seu parer, no es mereix ni una sanció disciplinària. Esmenta que en un cas en què es va interposar una querella criminal contra un lletrat per un delicte de deslleialtat professional, el Tribunal de Corts va entendre que un assessorament extrajudicial no era el mateix afer, als efectes del tipus delictiu, quan la matèria esdevé objecte d'un procés judicial. En un altre supòsit, en què el lletrat va representar els interessos de la societat i del soci majoritari contra el minoritari, aquest només va rebre una sanció

disciplinària i no penal.

La recurrent afegeix que va actuar en encàrrecs diferents i que per insistir en l'execució de la sentència no va emprar cap informació revelada pel seu antic client. El principi de subsidiarietat penal exigeix utilitzar altres mitjans menys gravosos i en no fer-ho s'ha infringit els principis de seguretat jurídica, d'interdicció d'arbitrarietat, d'igualtat i de tipicitat, vulnerant-se alhora la presumpció d'innocència perquè s'estableix una interpretació contrària a la jurisprudència precedent i contrària a les normes disciplinàries de la professió, ja que la seva actuació està autoritzada.

En relació amb els principis de tipicitat i de seguretat jurídica, ja ens hi hem referit amb ocasió de l'estudi del primer motiu del recurs d'empara, de manera que només cal remetre's a les declaracions abans efectuades.

3.11. La recurrent considera que ha rebut un tracte discriminatori, perquè no és mereixedora ni d'una sanció disciplinària, i afegeix que en altres supòsits el Tribunal de Corts va entendre que no es realitzava el tipus penal o va resoldre la causa amb una sanció disciplinària. Afirma que en el seu cas es tracta d'encàrrecs diferents i que la seva condemna infringeix els principis referits: subsidiarietat penal, presumpció d'innocència, interdicció d'arbitrarietat i igualtat.

Com a qüestió prèvia, s'ha d'indicar que la recurrent altera els fets provats, ja que qüestiona la valoració de la prova realitzada per la jurisdicció ordinària quan assevera que els encàrrecs eren diferents; mentre que després d'efectuar una valoració raonada i lògica, la Sala Penal va concloure que les actuacions de la recurrent s'incardinaven en el mateix afer.

A més, el cànon de constitucionalitat relatiu a la presumpció d'innocència requereix que s'hagi establert una condemna sense prova de càrrec, quan en el cas que ens ocupa els fets que integren els elements del tipus penal s'han tingut per acreditats pel doble grau de jurisdicció penal.

3.12. Respecte de l'al·legada vulneració del principi d'igualtat i del principi d'interdicció de l'arbitrarietat, la recurrent addueix que el contingut de la sentència condemnatòria, així com la seva confirmació per la Sala Penal, se separen d'una jurisprudència prèvia. Si bé indica que en dos supòsits, un es va resoldre amb una sanció disciplinària, aquest Tribunal Constitucional analitza l'actuació de la jurisdicció ordinària en el present afer, i no l'àmbit de joc de les normes deontològiques i, en el seu cas, del principi *non bis in idem* entre sancions penals i deontològiques. Es tracta d'analitzar si les resolucions judicials dictades vulneren els drets fonamentals de la recurrent.

Al marge de la sentència de la Sala Administrativa que va confirmar una sanció disciplinària, existeix un pronunciament de la jurisdicció ordinària penal que interpreta que és allò que s'ha d'entendre com a un mateix afer. És evident que cap vulneració de la jurisprudència pot existir quan només es fa referència a un pronunciament penal –i no dos- sense que la *ratio decidendi* dels pronunciaments previs sigui contrària a l'actual. En definitiva, que per tal de posar en relleu una infracció de la jurisprudència, cal citar com a mínim dos pronunciaments, amb similitud d'antecedents fàctics, alhora que s'ha d'indicar com, quan i de quina forma s'ha infringit aquesta; extrems que no porta a terme la part recurrent per justificar el seu motiu d'infracció del principi d'igualtat.

Però, a més, allò que pretén la recurrent és alterar de nou els fets provats, ja que insisteix en què la seva actuació és atípica, quan en seu de recurs d'empara la Llei qualificada del Tribunal Constitucional exigeix a aquest Tribunal considerar fets provats aquells que constin en la causa recorreguda (article 91.1) i el doble grau de jurisdicció penal ha entès que els fets declarats provats

constitueixen el tipus delictiu de deslleialtat professional establert a l'article 426.1 del Codi penal, de manera que no es pot entendre produïda cap vulneració del principi de subsidiarietat penal en relació amb els drets a la defensa i a la jurisdicció (article 10 de la Constitució).

3.13. Malgrat que en l'encapçalament del recurs d'empara s'enuncia la vulneració del dret a un tribunal imparcial, en el *petitum* del recurs aquest dret no s'esmenta entre els drets i els principis eventualment vulnerats, a més, que aquest dret tampoc disposa d'un desenvolupament en el cos de l'escrit en relació amb la seva infracció, per la qual cosa també aquesta pretesa infracció ha de ser refusada.

3.14. La desestimació del recurs d'empara justifica la imposició a la part recurrent de les costes processals (article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Desestimar el recurs d'empara interposat per la representació processal de la Sra. Jèssica Obiols Obiols contra la sentència del 28 d'abril del 2021, dictada pel Tribunal de Corts, i, contra la sentència del 22 d'octubre del 2021, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

2. Imposar a la recurrent les costes processals derivades de la desestimació del seu recurs.

3. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la recurrent, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 14 de febrer del 2022.

Josep-D. Guàrdia Canela
President

Jean-Yves Caullet
Vicepresident

Joan Manel Abril Campoy
Magistrat